

Γιάννης Ρίτσος, «Το χρέος των ποιητών»

Πολλά ποιήματα είναι ποτάμια.
Άλλα είναι χαμολούλουδα σε βραδινό κάμπο.
Άλλα είναι σαν πέτρες που δε χτίζουν τίποτα.

Πολλοί στίχοι είναι σα στρατιώτες έτοιμοι για τη μάχη.
Άλλοι σα λιποτάχτες κρυμμένοι πίσω απ' τ' ανθισμένα δέντρα.
Άλλοι σαν άγνωστοι στρατιώτες που δεν έχουν πρόσωπο.

Πολλά ποιήματα φωνάζουν δυνατά χωρίς ν' ακούγονται.
Άλλα σωπαίνουνε με σταυρωμένα χέρια
άλλα σταυρώνονται και μιλούν σταυρωμένα.

Πολλοί στίχοι είναι σαν εργαλεία,
εργαλεία σκουριασμένα, ριγμένα στο χώμα
κι άλλα καινούργια που δουλεύουν το χώμα.

Πολλά ποιήματα είναι σαν όπλα
όπλα πεταμένα στο χώμα
κι όπλα στραμμένα στην καρδιά του εχθρού.
[...]